

Downloaded via the EU tax law app / web

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 22. novembra 2018 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – články 56 a 63 ZFEÚ – Slobodné poskytovanie služieb a voľný pohyb kapitálu – Úverové inštitúcie – Stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok, ktoré sú určené na základe nekonsolidovanej bilančnej sumy úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku – Zahŕnutie bankových transakcií, ktoré majú cezhraničný charakter – Vylúčenie transakcií dcérskych spoločností v inom členskom štáte – Rozdielne zaobchádzanie – Obmedzenie – Odôvodnenie“

Vo veci C-625/17,

ktorej predmetom je návrh na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) z 18. októbra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 3. novembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

proti

Finanzamt Feldkirch,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, vykonávajúca funkciu predsedníčky prvej komory, sudcovia J. C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev, E. Regan a C. G. Fernlund,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú žiadosť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, v zastúpení: C. Nauer, Rechtsanwalt,
- rakúska vláda, v zastúpení: G. Hesse, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal, N. Gossement a C. Tritz, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 56 a 63 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (ďalej len „Hypothekenbank“) a Finanzamt Feldkirch (Daňový úrad Feldkirch, Rakúsko) vo veci rozhodnutí tohto úradu z 20. januára 2015, v ktorých sa stanovuje výška stabilizačného poplatku a osobitného príspevku na stabilizačný poplatok, ktoré musí táto spoločnosť uhradiť za rok 2014.

Právny rámec

3 § 1 Stabilitätsabgabegesetz (zákon o stabilizačnom poplatku, ďalej len „StabAbgG“), zavedený prostredníctvom Budgetbegleitgesetz 2011 (sprievodný zákon o štátnom rozpočte na rok 2011) z 30. decembra 2010 (BGBl. I, 111/2010) stanovuje:

„Prevádzkovanie úverových inštitúcií podlieha stabilizačnému poplatku. Úverovými inštitúciami v zmysle tohto spolkového zákona sa rozumejú tie, ktoré sú držiteľmi koncesie podľa Bankwesengesetz [zákon o bankách], BGBl. I, 532/1993, a pobočky zahraničných úverových inštitúcií, ktoré sú podľa zákona o bankách oprávnené ponúkať služby prostredníctvom pobočky v Rakúsku...“

4 § 2 StabAbgG v znení predchádzajúcom spolkovému zákonu BGBl. I, 184/2013 stanovuje:

„1. Vymeriavacím základom stabilizačného poplatku je priemerná nekonsolidovaná bilančná suma (odsek 2) úverovej inštitúcie znížená o sumy uvedené v druhom odseku. Pre kalendárne roky 2011, 2012 a 2013 sa ako základ použije priemerná nekonsolidovaná bilančná suma toho hospodárskeho roka, ktorý končí v roku 2010. Od nasledujúceho kalendárneho roka sa ako základ použije priemerná nekonsolidovaná bilančná suma toho hospodárskeho roka, ktorý končí v roku predchádzajúcom kalendárnemu roku, za ktorý sa má uhradiť stabilizačný poplatok.

...

6. Pre úverové inštitúcie v zmysle § 1 so sídlom v inom členskom štáte..., ktoré v Rakúsku pôsobia prostredníctvom pobočky, sa podľa ustanovení odseku 1 až 5 vypočíta fiktívna bilančná suma objemu transakcií pripísateľného tejto pobočke, ktorá predstavuje vymeriavací základ.“

5 § 3 StabAbgG v znení predchádzajúcom spolkovému zákonu BGBl. I, 13/2014 stanovuje:

„Výška stabilizačného poplatku je pre tie časti vymeriavacieho základu podľa § 2,

(1) ktoré sa pohybujú vo výške od jednej miliardy eur do 20 miliárd eur, 0,055 %;

(2) ktoré sú vyššie ako 20 miliárd eur, 0,085 %.“

6 § 3 StabAbgG, zmenený spolkovým zákonom BGBl. I, 13/2014, stanovuje:

„Výška stabilizačného poplatku je pre tie časti vymeriavacieho základu uvedené v § 2,

(1) ktoré sa pohybujú vo výške od jednej miliardy eur do 20 miliárd eur, 0,09 %;

(2) ktoré sú vyššie ako 20 miliárd eur, 0,11 %.“

7 Podľa § 7a ods. 1 StabAbgG musí byť osobitný príspevok na stabilizačný poplatok vypočítaný ako percentuálna sadzba zo súm, ktoré majú byť uhradené ako stabilizačný poplatok.

8 Podľa § 7b ods. 2 StabAbgG výška stabilizačného poplatku na rok 2014 vyplýva z kombinovaného použitia citovaných ustanovení, platných pred a po zmenách zavedených spolkovými zákonmi BGBl. I, 184/2013, a BGBl. I, 13/2014.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Hypothekenbank je úverová inštitúcia so sídlom v Rakúsku, ktorá poskytuje bankové služby zákazníkom s bydliskom v tomto členskom štáte, ako aj v iných členských štátoch. Bilančná suma banky Hypothekenbank je v značnej miere, t. j. takmer vo výške jednej štvrtiny za rok 2014, výsledkom bankových transakcií vykonaných s druhou skupinou zákazníkov.

10 Svojimi dvomi rozhodnutiami z 20. januára 2015 daňový úrad vo Feldkirchu stanovil v súlade so StabAbgG výšku sumy stabilizačného poplatku a osobitného príspevku na stabilizačný poplatok, ktorý mala uhradiť Hypothekenbank za rok 2014. Bundesfinanzgericht (Spolkový finančný súd, Rakúsko) rozsudkom z 1. apríla 2016 zamietol žalobu podanú proti týmto rozhodnutiam.

11 Hypothekenbank na podporu svojho odvolania podaného na Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) tvrdí, že nemá povinnosť platiť žiadny stabilizačný poplatok a osobitný príspevok z dôvodu, že tieto poplatky sú v rozpore na jednej strane s pravidlami v oblasti štátnej pomoci a na druhej strane so slobodným poskytovaním služieb a voľným pohybom kapitálu. Táto úverová inštitúcia predovšetkým tvrdí, že § 2 StabAbgG zakladá diskrimináciu tým, že stanovuje rozdielne zaobchádzanie s podobnými transakciami. Kým bankové transakcie, ktoré úverová inštitúcia so sídlom v Rakúsku uskutočňuje bez sprostredkovateľa alebo prostredníctvom pobočky v inom členskom štáte so štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, sú na účely určenia vymeriavacieho základu sporných poplatkov zohľadnené, tie isté transakcie vykonané prostredníctvom dcérskych spoločností so sídlom v inom členskom štáte zohľadnené nie sú.

12 Skupina spoločností tak bude zaťažená menej ako podnik, ktorý nie je členom skupiny. V prípade skupiny má totiž kritérium nekonsolidovania automaticky za následok vylúčenie bilančných súm dcérskych spoločností so sídlom v inom členskom štáte ako Rakúsko z vymeriavacieho základu predmetných poplatkov. Bolo by to inak v prípade samostatnej spoločnosti, ktorá sama alebo prostredníctvom pobočky poskytuje služby v iných členských štátoch ako Rakúsko, keďže tieto služby sú automaticky zahrnuté do bilančnej sumy tejto spoločnosti a do vymeriavacieho základu stabilizačného poplatku, ktorý musí táto spoločnosť uhradiť. Táto situácia predstavuje diskrimináciu, čo vyplýva z rozsudku z 5. februára 2014, Hervis Sport és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Táto diskriminácia môže narúšať poskytovanie bankových služieb v iných členských štátoch ako Rakúsko. Bolo možné sa jej vyhnúť, ak by bol vymeriavací základ stabilizačného poplatku a osobitného príspevku na tento poplatok určený podľa konsolidovanej bilančnej sumy, pričom by sa umožnilo započítať prípadné poplatky rovnakej povahy, ktoré musia byť uhradené dcérskou spoločnosťou v inom členskom štáte.

13 Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) sa domnieva, že si nie je istý, či z rozsudku z 5. februára 2014, Hervis Sport és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), vydaného v súvislosti so slobodou usadiť sa, ako aj z rozsudkov z 2. júna 2005, Komisia/Taliansko (C-174/04, EU:C:2005:350); z 12. decembra 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), a z 24. mája 2007, Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), týkajúcich sa voľného pohybu kapitálu, vyplýva, že StabAbgG nie je v súlade s právom Únie.

14 Okrem toho, pokiaľ ide o uplatnenie pravidiel v oblasti štátnej pomoci, vnútroštátny súd pripomína, že najmä z rozsudku zo 6. októbra 2015, Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661,

bod 21), vyplýva, že zdaniteľná osoba sa nemôže odvolávať na to, že daňové opatrenie, z ktorého majú prospech iné podniky, predstavuje štátnu pomoc, aby sa tak vyhla plateniu tejto dane. Domnieva sa preto, že prejudiciálne otázky v tejto súvislosti nie sú potrebné.

15 Za týchto okolností Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Je právna úprava, ktorá stanovuje poplatok z bilančnej sumy úverových inštitúcií, v rozpore so slobodou poskytovania služby podľa článku 56 a nasl. ZFEÚ a/alebo s voľným pohybom kapitálu a platieb podľa článku 63 ZFEÚ, keď sa od úverovej inštitúcie so sídlom v Rakúsku požaduje uhradenie poplatku za bankové transakcie s klientmi v ostatných štátoch Európskej únie, zatiaľ čo v prípade úverovej inštitúcie so sídlom v Rakúsku, ktorá také transakcie vykonáva ako vedenie skupiny úverových inštitúcií prostredníctvom úverovej inštitúcie, ktorá je súčasťou skupiny, má sídlo v inom štáte Európskej únie a jej bilancia sa z dôvodu členstva v skupine konsoliduje bilanciou úverovej inštitúcie, ktorá pôsobí ako vedenie skupiny, to neplatí, pretože poplatok má byť uhradený z nekonsolidovanej bilančnej sumy (nezahrnuté do účtovnej závierky skupiny)?“

O prejudiciálnej otázke

Úvodné pripomienky

16 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok, ktorých zákonnosť je spochybnená v spore vo veci samej, zaisťujú úverové inštitúcie so sídlom v Rakúsku, ako aj pobočky zahraničných úverových inštitúcií so sídlom v tomto členskom štáte. Vymeriavací základ týchto poplatkov je určený podľa „priemernej nekonsolidovanej bilančnej sumy“ úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku a v prípade pobočiek zahraničných spoločností na základe fiktívnej bilančnej sumy. Pojem „nekonsolidovaný“ znamená, že stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok sú určené podľa bilančnej sumy každej právnickej osoby posudzovanej samostatne, a nie podľa konsolidovanej bilančnej sumy skupiny spoločností.

17 Ako uviedol vnútroštátny súd, bankové transakcie sú premietnuté do bilančnej sumy úverových inštitúcií. Z toho vyplýva, že suma, ktorá sa má uhradiť ako poplatky, o ktoré ide v prejednávanej veci, sa mení podľa bankových operácií úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku, ktoré vykonávajú priamo alebo vo svojich pobočkách. Bankové transakcie dcérskych spoločností takýchto rakúskych inštitúcií so sídlom v iných členských štátoch sa na určenie vymeriavacieho základu týchto poplatkov nezohľadujú.

18 Okrem toho spor vo veci samej sa netýka možnosti žalobkyne vo veci samej, banky Hypothekenbank, ponúkať služby prostredníctvom stálej prevádzkárne v inom členskom štáte ako Rakúsko, alebo sa v tomto členskom štáte usadiť. Ako to potvrdila samotná Hypothekenbank vo svojich písomných pripomienkach, poskytuje služby svojim zákazníkom s bydliskom v iných členských štátoch bez toho, aby sa obrátila na stále prevádzkárne so sídlom v týchto členských štátoch.

19 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd teda v podstate pýta, či sa majú články 56 a 63 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v prejednávanej veci, v rozsahu, v akom ukladá úverovým inštitúciám so sídlom v Rakúsku, ako je inštitúcia, o ktorú ide vo veci samej, ktoré poskytujú služby svojim zákazníkom s bydliskom v iných členských štátoch bez toho, aby sa obrátili na stále prevádzkárne so sídlom v týchto členských štátoch, povinnosť uhradiť poplatok určený podľa „priemernej nekonsolidovanej bilančnej sumy“, ktorá zahŕňa bankové transakcie vykonané týmito inštitúciami priamo so štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, pričom vylučujú tieto isté transakcie vykonávané dcérskymi spoločnosťami úverových

inštitúcií so sídlom v Rakúsku, ak tieto dcérske spoločnosti majú sídlo v iných členských štátoch.

O uplatnení slobode

20 Keďže prejudiciálna otázka sa týka tak článku 56 ZFEÚ, ako aj článku 63 ZFEÚ, treba na úvod určiť, či a prípadne v akom rozsahu vnútroštátna právna úprava, ako je právna úprava vo veci samej, môže ovplyvniť výkon slobodného poskytovania služieb a voľný pohyb kapitálu (rozsudok z 21. júna 2018, Fidelity Funds a i., C-480/16, EU:C:2018:480, bod 32).

21 V prejednávanej veci z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že vzhľadom na to, že bankové služby sú poskytované osobám s bydliskom v iných členských štátoch ako Rakúsko, s úverovými inštitúciami so sídlom v Rakúsku sa z hľadiska stabilizačného poplatku a osobitného príspevku na tento poplatok zaobchádza rozdielne podľa toho, či poskytujú takéto služby bez sprostredkovateľa alebo prostredníctvom dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch.

22 Hypothekenbank tvrdí pred Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd), že toto rozdielne zaobchádzanie je diskriminačné a môže jedným narúšať poskytovanie bankových služieb v iných členských štátoch ako Rakúsko, a jedným voľný pohyb kapitálu.

23 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že bankové transakcie, akými sú poskytovanie úverov v rámci podnikateľskej činnosti, sa v zásade týkajú tak slobodného poskytovania služieb v zmysle článku 56 a nasl. ZFEÚ, ako aj voľného pohybu kapitálu v zmysle článku 63 a nasl. ZFEÚ (rozsudok z 3. októbra 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 43).

24 Okrem toho je vhodné pripomenúť, že pokiaľ sa vnútroštátne opatrenie týka zároveň slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, Súdny dvor skúma dotknuté opatrenie v zásade z hľadiska iba jednej z týchto slobôd, ak sa ukáže, že za okolností, o aké ide vo veci samej, má jedna z nich prednosť pred druhou a môže byť s ňou spojená [rozsudok z 26. mája 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, bod 39).

25 Zdá sa, že za okolností, o aké ide vo veci samej, prevažuje aspekt slobodného poskytovania služieb nad aspektom voľného pohybu kapitálu. Hypothekenbank vo svojej argumentácii, ako ju zhŕňa vnútroštátny súd, totiž tvrdí, že zohľadnenie bankových transakcií, ktoré na účely určia stabilizačného poplatku a osobitného príspevku na tento poplatok vykonáva bez sprostredkovateľa so zákazníkmi v iných členských štátoch ako Rakúsko, zvyšuje cenu týchto transakcií a robí tak cezhraničné pôsobenie menej príťažlivým. Takýto následok sa týka prevažne slobodného poskytovania služieb, kým vplyvy na voľný pohyb kapitálu sú len nevyhnutným následkom.

26 V dôsledku toho treba skúmať položenú otázku z hľadiska článku 56 a nasl. ZFEÚ týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb, a nie z hľadiska článku 63 a nasl. ZFEÚ týkajúcich sa voľného pohybu kapitálu.

O existencii obmedzenia slobodného poskytovania služieb

27 Je potrebné uviesť, že nezávisle od toho, či stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok predstavujú priamu alebo nepriamu daň, tento poplatok a príspevok neboli v rámci Únie predmetom harmonizácie, a patria teda do právomoci členských štátov, ktoré musia v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora pri výkone tejto právomoci dodržiavať právo Únie (rozsudok z 1. decembra 2011, Komisia/Maľarsko, C-253/09, EU:C:2011:795, bod 42).

28 Článok 56 ZFEÚ bráni uplatneniu každej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá robí

poskytovanie služieb medzi členskými štátmi zložitejším, než je poskytovanie služieb len v rámci jedného členského štátu. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora totiž článok 56 ZFEÚ vyžaduje odstránenie akýchkoľvek obmedzení slobodného poskytovania služieb založených na tom, že poskytovateľ je usadený v inom členskom štáte ako štát, v ktorom sa poskytuje služba (rozsudok z 25. júla 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 45 a citovaná judikatúra).

29 Vnútroštátne opatrenia, ktoré výkon tejto slobody zakazujú, bránia mu alebo ho robia menej príťažlivým, predstavujú obmedzenia slobodného poskytovania služieb (rozsudok z 25. júla 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 46 a citovaná judikatúra).

30 Právo na slobodné poskytovanie služieb priznané v článku 56 ZFEÚ štátnym príslušníkom členských štátov zahŕňa pasívne slobodné poskytovanie služieb, teda slobodu príjemcov služieb presunúť sa do iného členského štátu, aby tam túto službu prijali bez toho, aby boli obmedzovaní (rozsudok z 9. marca 2017, Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, bod 35).

31 V tejto súvislosti treba uviesť, že stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok nezavádzajú žiadne rozlišovanie podľa pôvodu zákazníkov či podľa miesta poskytovania služieb. Na účely určenia vymeriavacieho základu týchto poplatkov podľa priemernej nekonsolidovanej bilančnej sumy úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku sa totiž zohľadňujú všetky bankové transakcie, ktoré takáto inštitúcia vykonáva bez sprostredkovateľa v Rakúsku alebo v inom členskom štáte.

32 Okrem toho samotná skutočnosť, že tieto poplatky môžu zvýšiť cenu bankových transakcií, nemôže predstavovať prekážku slobodnému poskytovaniu služieb. Ako už rozhodol Súdny dvor, článok 56 ZFEÚ sa neuplatní na opatrenia, ktorých jediným účinkom je spôsobenie dodatočných nákladov na predmetnú službu a ktoré sa rovnakým spôsobom vzťahujú na poskytovanie služieb medzi členskými štátmi a poskytovanie služieb v rámci jedného členského štátu (rozsudky z 8. septembra 2005, Mobistar a Belgacom Mobile, C-544/13 a C-545/03, EU:C:2005:518, bod 31, ako aj z 11. júna 2015, Berlington Hungary a i., C-98/14, EU:C:2015:386, bod 36).

33 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého existuje diskriminácia bankových inštitúcií so sídlom v Rakúsku, ktoré vykonávajú bankové transakcie v inom členskom štáte bez sprostredkovateľa v porovnaní s bankovými inštitúciami, ktoré ponúkajú túto službu prostredníctvom nezávislých pobočiek so sídlom v tomto členskom štáte, treba uviesť, že tieto posledné uvedené inštitúcie sa rozhodli vykonávať slobodu usadiť sa, ktorú im priznávajú články 49 a 54 ZFEÚ, kým prvé uvedené inštitúcie majú sídlo len v Rakúsku a poskytujú služby, ktoré majú cezhraničný charakter, na ktoré sa vzťahuje slobodné poskytovanie služieb zaručené článkom 56 ZFEÚ.

34 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že treba rozlišovať medzi pôsobnosťou slobodného poskytovania služieb a pôsobnosťou slobody usadiť sa. Na tento účel treba určiť, či má hospodársky subjekt sídlo v členskom štáte, v ktorom ponúka predmetnú službu, alebo nie. Ak má sídlo v členskom štáte, v ktorom ponúka túto službu, patrí do pôsobnosti slobody usadiť sa, ako je definovaná v článku 49 TFEÚ. Ak naopak hospodársky subjekt nemá sídlo v členskom štáte určenia, je cezhraničným poskytovateľom služieb, na ktorého sa vzťahuje zásada slobodného poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. decembra 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, body 28 a 29, ako aj z 10. mája 2012, Duomo Gpa a. i., C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 30).

35 Pojem „usadiť sa“ v zmysle ustanovení Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa slobody usadiť sa totiž zahŕňa skutočný výkon hospodárskej činnosti prostredníctvom stálej prevádzkarne v hostiteľskom členskom štáte počas neobmedzeného obdobia. V dôsledku toho predpokladá skutočné usadenie sa dotknutej spoločnosti v tomto členskom štáte a výkon skutočnej hospodárskej činnosti v tomto štáte (rozsudok z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a

Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 54).

36 Naopak, v prípade, že sa poskytovateľ určitej služby presahuje do iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom má sídlo, ustanovenia kapitoly Zmluvy týkajúce sa služieb a najmä článok 57 tretí odsek ZFEÚ stanovujú, že tento poskytovateľ služieb bude v tomto členskom štáte pôsobiť dočasne (rozsudky z 30. novembra 1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, bod 26, a z 11. decembra 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, bod 27).

37 Za týchto podmienok môžu členské štáty zohradiť tieto rozdiely, a preto na účely zdanenia rozdielne zaobchádzať s innosťami osôb a podnikov, na ktoré sa vzahuje sloboda usadiť sa alebo slobodné poskytovanie služieb a ktoré vo všeobecnosti vedú k rozdielnym právnym a hospodárskym dôsledkom.

38 Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, nemôže brániť výkonu slobodného poskytovania služieb alebo ho robiť menej príťažlivým.

39 Pokiaľ ide o pochybnosti vyjadrené vnútroštátnym súdom v súvislosti s relevantnosťou rozsudku z 5. februára 2014, Hervis Sport és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), ktorý pred ním uplatnila žalobkyňa vo veci samej, treba pripomenúť, že v bodoch 37 až 41 tohto rozsudku, ako aj v bode 23 rozsudku z 26. apríla 2018, ANGED (C-234/16 a C-235/16, EU:C:2018:281), Súdny dvor rozhodol, že povinný poplatok, ktorý stanovuje kritérium zdanlivo objektívneho rozlišovania, ale ktorý vo väčšine prípadov znevýhodňuje – s prihliadnutím na jeho znaky – spoločnosti so sídlom v iných členských štátoch, ktoré sa nachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou podnikov so sídlom v členskom štáte zdanenia, predstavuje nepriamu diskrimináciu na základe miesta sídla spoločností, ktorá je zakázaná článkami 49 a 54 ZFEÚ.

40 Ako však vyplýva z bodov 18 a 26 tohto rozsudku, Hypothekenbank v spore vo veci samej nemôže uplatniť porušenie ustanovení Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa slobody usadiť sa.

41 Okrem toho v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, aby vymedzil skutkový rámec, do ktorého patria otázky, ktoré kladie Súdnemu dvoru (rozsudok z 10. júla 2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, bod 28).

42 Hypothekenbank vo svojich písomných pripomienkach predložených Súdnemu dvoru tvrdí, že regionálne úverové inštitúcie so sídlom v Rakúsku v blízkosti hranice tohto členského štátu v praxi častejšie poskytujú služby, ktoré majú cezhraničný charakter, ako iné regionálne úverové inštitúcie so sídlom v tomto členskom štáte, takže stabilizačný poplatok a osobitný príspevok na tento poplatok prevažujúcim spôsobom ovplyvujú prvé uvedené inštitúcie. Táto situácia predstavuje diskrimináciu porovnateľnú so situáciou v rozsudku z 5. februára 2014, Hervis Sport és Divatkereskedelmi, C-385/12, EU:C:2014:47). Niektoré údaje poskytnuté bankou Hypothekenbank o bankovom sektore v Rakúsku však nijako neumožňujú overiť dôvodnosť jej tvrdení. Na tieto skutkové okolnosti však v každom prípade vnútroštátny súd nepoukázal.

43 V dôsledku toho, keďže nie je preukázané, že právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, môže vyvolať situáciu porovnateľnú so situáciou, o ktorú ide vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 5. februára 2014, Hervis Sport és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), nie je potrebné skúmať analogickú uplatniteľnosť judikatúry uvedenej v bode 39 tohto rozsudku v oblasti slobodného poskytovania služieb.

44 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v prejednávanej veci, v rozsahu, v akom ukladá úverovým inštitúciám so sídlom v Rakúsku, ako je inštitúcia, o ktorú ide vo veci samej, ktoré poskytujú služby svojim zákazníkom s bydliskom v iných

Ľľenských štátoch bez toho, aby sa obrátili na stále prevádzkarne so sídlom v týchto Ľľenských štátoch, povinnosť uhradiť poplatok určený podľa „priemernej nekonsolidovanej bilančnej sumy“, ktorá zahŕňa bankové transakcie vykonané týmito inštitúciami priamo so štátnymi príslušníkmi iných Ľľenských štátov, pričom vylučuje tieto isté transakcie vykonávané dcérskymi spoločnosťami úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku, ak tieto dcérske spoločnosti majú sídlo v iných Ľľenských štátoch.

O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred SúdnyĽm dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo zatiaľ v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Ľľlánok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v prejednávanej veci, v rozsahu, v akom ukladá úverovým inštitúciám so sídlom v Rakúsku, ako je inštitúcia, o ktorú ide vo veci samej, ktoré poskytujú služby svojim zákazníkom s bydliskom v iných Ľľenských štátoch bez toho, aby sa obrátili na stále prevádzkarne so sídlom v týchto Ľľenských štátoch, povinnosť uhradiť poplatok určený podľa „priemernej nekonsolidovanej bilančnej sumy“, ktorá zahŕňa bankové transakcie vykonané týmito inštitúciami priamo so štátnymi príslušníkmi iných Ľľenských štátov, pričom vylučuje tieto isté transakcie vykonávané dcérskymi spoločnosťami úverových inštitúcií so sídlom v Rakúsku, ak tieto dcérske spoločnosti majú sídlo v iných Ľľenských štátoch.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.